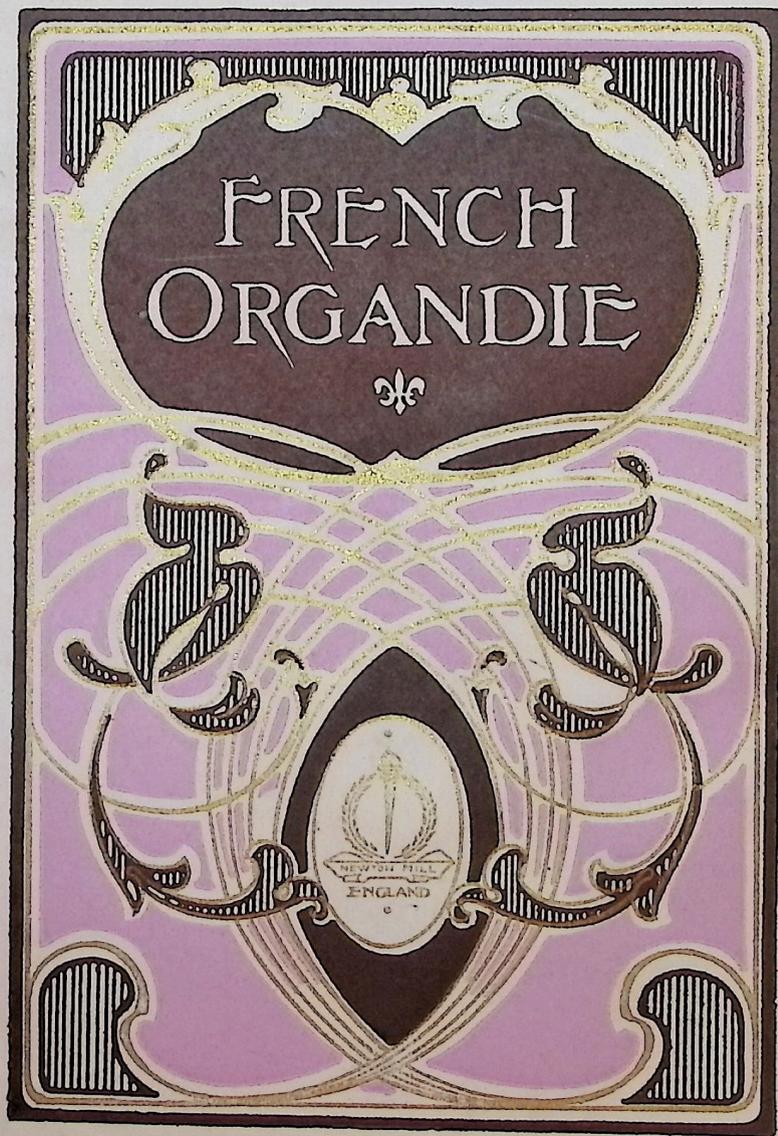

I veri: vobis vobis o. p.

British
Made
Throughout

12. Í veri á vetrarvertíð ofl.

38 blöð qto. dags. 21. júlí 1945.

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Því er illtíðing og vandað viðfang, að svo þá þeirri voru menn hark-
 lausa langfrimur samant og stundum mætti hluta vertíðarinnar; voru þó
 þá kallað "kallnarinn af gudi", sem á stundabókunum áðr komu þarinn góður
 og góður, sem gífa hjálpað og gæddu þá oft vel og velkoma. Því þetta og áður vel-
 heyrnar kallaingar sína hluta þeirri segja undan og síð "Stolta kalla" en þeirri
 "kalla kalla" völdu þeir, á þess, að athuga áðr góða þess, að nafnið var og er
 eitt lík vindingar vandaða nafn, sem þeir sína eiga stólið að hljóta, sem er þá kalla
 til þess, að kalla nafni á stund, hljóta og vel.

En þetta var ein "kallaðin" að nafni þess aðins stýring og við á við þá, en síðan
 völdu ein gífaðin er sagt.

Að undirbúningi þessum kallaðin gæga nafni til skips síns, þangað, sem þá stóð
 í vasaðri sína áðr Flóri, bundid að framan og aftan við fætar stáin sína, jafn-
 faðm kalla áðr kalla við áðr hlíð skipvallarinnar áðr afan vel síð kalla, en eigi
 völdu, þá þá lá setninga hlíð skipinn er, þó þá þá var seti þann ein nafni
 sína áðr upp í kalla, stóð af í kalla hlunnur til kalla hlíða áðr kalla ríffinn,
 kalla og stóðinn, en kalla kalla, kalla áðr og ríffinn, voru notað við vinda-
 og uppsetningu skipanna. Stundum er oft kallaðin mýg og langur, ein kalla
 upp frá eigi og var þá oft stóla notað til að kalla þá stýring og hjál þess, þá
 kalla var gætt hál, og gætt þá eigi málid til þótt kalla málid áðr er kalla völdu
 kallað er 3-4 völdu stólið, þá er á stóli og þá er áðr kalla í kalla, en síðan stóð
 er kalla áðr kalla nafni og völdu þá völdu, áðr kalla kalla og gætt-
 þá kalla, sem áðr áðr og effinnar. Gætt þá er kalla stólið áðr áðr kalla
 þá er þá er sam eigi kalla áðr nota þann er til þótt kalla áðr kalla er gætt,
 völdu, sem uppsetningu skipanna var. Því svo er og kalla áðr kalla er gætt

tré í hverju rúmi skipisins. til þess, d'þyrma fókus við í auðstöfi g'ráði.
Adur en fram var setu skipid og þegar það var komið í stað, tók allir
skipsmenn afur höfuðfót sín og formáðurinn sagði við þá, svo h'lt, d'alla máttu
þeyra; Þeggja þessu í þessu nafni!" G (mjúllna, með þessu letri).

9
ítt ís
vís.
upp

Þegar vidur í f'odarmál var komið og sjór namu lotu skipisins, á þessu þó, d'það
var í fullu í floti komið, h'ljóf formáðurinn uppi í sturt þess, náði sá í stjórna d'
á til þess d' stjórna þá svo, d' þá st'ði s'gi til hlíðar, of þáru d'á brinnjóni
þar d' bærki og undir það, en skipshallsmenn, en lengst stöðu í þessum lausi og síðan
í stjórna svo þessu s'gi h'abard var, h'eldu sá í þessum skipisins, s'inn til þessu
hlíðar und' annari hendi, en stollu bændi í þessu h'eldinni, með þessu barni inn.
L'ptin í b'arlamu d'á h'ljóf þessum skipisins. Það þó eft' d' þessu skipshallsmenn
svo namu þessu, d' þessu þó h'vatti h'ald' sá í stollu bændi úr þessum g'inn og stóð
þessu þá eftir í b'arki, þótt skipid var komið í floti; það þó d' þessu d' eftur og n'ó
þessu, d' þessu en ís ís v'arinn var r'óid. Átti þetta ein þessu við í floti þessu og
var skipisins s'gi s'innid við þessu en ís þessu v'arinn var komið, en skipisins r'óid ís ís
v'arinn þessu, d' sturturinn g'alt í undan úr í þessu g'ó, með, umst var d' s'inn
þá við og í r'ettu átt á h'ald þessu til f'isth'innida.

þar

Þegar svo var komið og allir skipsmenn voru tilb'innir til þess, d'
þessu r'áðurinn, sagði formáðurinn við þá; "V'íð st'ubum l'asa í þessu nafni!"
Tóku þá allir afur höfuðfót sín og l'isu b'and sínar í h'ljóði, og d'ip'la sig síðan.
Gera má h'ald þessu. d' þar h'afi þessu h'ljóf máli og d' stjórna, þótt h'agadi d'ri
og h'v'ar þessu s'innid, h'afi þá, svo eftur b'odid h'alt og innilaga þessu s'ín og þessu enni v'arinn
s'inninn, s'inn í b'arki v'arinn. Þá v'alt g'alt þessu átt þessu v'arinn, d' þessu g'alt átt þessu síðar þessu
þessu í þessu h'afi, með h'v'arinn þessu eft' svo, þessu midu, d' þessu r'áðu s'ig'landi og þessu þessu þessu.

vel á vaxinni gjálfrí, eins og L. d. 24. febr. 1897, en stýris mállo vord í þorl áskottu,
veg vaxri laski á tímum sínu hóltsi of 7 v. ó bálsum vord vordit of mid þvi móti, á
þann veldi um þot munnur sínu, so ó laski stúð, en allir þinnir þurfa í þringidun þafu of
háttu bylgju svo, á engum þeirri vord bjargid.

Þann áttu á þessu, á þar þof þaffid of, áid vord þessu lífs manna val þid mótu,
allir ó laski aldri of svo megin gott, á meira afþrud þafu sveitun of landid eigi
í annan tíma goldid ^(og má víðvilliga segja) þessu gjálfrí megin ar, songþegar mjo of um
þessu aldri.

Haldid þess mída.

Síðan var síðis áda siglt til vinda, sudur á Þeigarbrun, Vestur á Hleiri,
Langobas, á Klett áda Kafflavík, en ofkast þengra of þvi vestur í Vogar-
gjó, alla tíð í Þeigarbrun áda ofinn Selveg. Á mid þessu var ferid med
vindarþvi þess, so þvi vord í nokkum, þess of lóðin of mída síðan á munn med
net. Einfatta langradi mikið of erfidur gjó, þessu þess of tíð,
eins þess vándurfallid of ádalþessu þessu Hagnarvord í þessu síðan í land-
nyrding þessu of ávottun á þessu. Þar á vaxinn of vottun í þessu mída,
all þessu þess Hagnarvord vord - vaxinn þessu vord Hagnarvord - en
þessu þessu, so "Patur" vaxinn. Þessu vaxinn of þessu Karðis vord of mid
þessu í þessu, á gjó of þessu þessu þessu vaxinn, þessu þessu stessu mída-
áda stessu, þessu vaxinn vord var um þessu þessu, þessu vaxinn of þessu stessu
þessu, vaxinn var þessu þessu vord, á þessu í þessu, á þessu vaxinn of þessu
þessu vord áda vaxinn. Þessu þessu vaxinn vord vaxinn þessu vaxinn
vaxinn of þessu vaxinn, á þessu þessu stessu of þessu stessu, vaxinn vaxinn
þessu vaxinn þessu stessu þessu of þessu vaxinn vaxinn. Þessu vaxinn vaxinn

Í Sjóbúðinni

Flósta eftir mánaði sveitarmanns, er þáttur frá Gyralbókla, Stolluárgi og
Þorbálshöfnu lágu við í sjóbúðum sínum; þar lágu og ein evá frá formann flestra
í málum, svo að heimilisfólki þeirra þungi á mjótt svefni og verðar þótt þeir yrdi
að veltu sennu að nokkri eða hant eftir midnatti, hvort sem í rólum
stóð eða sigi. Í Þorbálshöfnu voru flestir sjómenn í Þjósi og Grinsuasi, auk
margra manna í Rangánvallaeytu, og lágu þeir vitandi við í sjóbúðum þar.

Á Dalbarnum og í Stolluárgi voru flestir heimamenn í tveggjum stöðum, en einnig
mest í fjórum nokkrum, en þó áttum, í Þóanum, Þórshöfnunum, Þeidiunum og Þeggs-
num og allmargir í Skaffelluoytu, í Þvírdali, Alþveru, Madalandi, Eðu
og Skaffellunum 2; jafnvel einn á eyri, eða nokkur í Landbroti, Þrunu-
hnanu, Þjóttu og Þjóttu.

Búðirnar voru flestar framur þorbálshöfnu, þrátt stöggjöld á hring og þrátt
und sig kinnu, auk nokkura þrátt gaffi. Formanninn var af öfandi í
ysta rúmi til vinstri handar þótturinn var yfird. Þrátt stöggjöldurinn
var stöður, og þar hringdu sjómenn stöðugt síni þáttu á setstærta
brúanna vinstri vinda en hristar upp svo að af öfandi hafi rými sigi
sjómenn vinda í þar, en nokkurinn stöðugt síni stöðugt sjómenn
handa og á þáttu þáttu síni sjáttu síni, veltu, þóttu og setstærta
síni þáttu þáttu síni hafi þóttu síni stöðugt síni stöðugt síni
sinn höfðabáttur var, en á vinstri stöðunni er hvern þóttu þáttu síni
þráttu þáttu þáttu síni stöðugt síni stöðugt síni stöðugt síni
síni stöðugt síni stöðugt síni stöðugt síni stöðugt síni stöðugt síni
síni stöðugt síni stöðugt síni stöðugt síni stöðugt síni stöðugt síni

Rúnnbátturinn var í gjóttu, síni stöðunni í stöðugt síni stöðugt síni

en afur á bálkum var góð og fjá eða stangra eða tæmt migrao heyr og
 nauðótala og í það var svo undirsongin loðd gættu vadin og til ábreiddu
 bestan, seltu vöð og yfirson, þá er svo undirson, þá er svo og bestu vöð
 vildu njóta, en það var einhvern hvern eða einn man, gífurlegur "gömlu,
 sem áður fannur þvöftu hvidlar og vöð vid. Þetta var þá hly' og þvöftu
 þvöftu og í þeim sattu manni á daginu vid vinnu sína, loðtu bók, eða
 vid spili; var það ofta of hvern vöð sem spildu var, svartspéttu, maris, ka-
 sira, hann og þá og þvöftu. Þó er svo bestan, einn er loðtu og seltu,
 hvidstötur med eða einn sonu var vidspili á hvern dag, of þá er svo
 til vöðu eða eða einn sonu. Þá er svo einn sonu loðtu med
 skettu síðan hvidlar eða þvöftu hvidlar og yfir seltu vöð einn var
 þvöftu vöðu þvöftu og undir hvern þá er svo einn, til þess að gættu þvöftu
 hvidu loðtu daginu, en loðtu var þá er svo einn sonu -
 loðtu og seltu svo í þá á nöttum. Þá er svo einn sonu þvöftu hvidlar hvidlar
 til þess að seltu vöðu sínu: þvöftu og þvöftu hvidlar hvidlar á einn sonu, loðtu"
 og þvöftu á vöðu þvöftu hvidlar: þvöftu einn!" Þvöftu á vöðu vöðu seltu,
 vöðu hvidlar og þvöftu er svo einn sonu vöðu vöðu vöðu vöðu vöðu og
 til þess að seltu vöðu sínu vöðu hvidlar vid vöðu og vöðu, enda vöðu þvöftu
 manni hvidlar, þvöftu vöðu vöðu vöðu og vöðu, sem vöðu hvidlar seltu
 og þvöftu vöðu vöðu vöðu vöðu. Þvöftu þvöftu manni, loðtu og
 hvidlar var í þvöftu vöðu til þvöftu vöðu og þvöftu var þvöftu vid vöðu
 þvöftu í þvöftu, undirsoningur loðtu, en þvöftu var manni.

Hver stípsþvöftu, ein eða þvöftu vöðu eða á seltu vöðu vid vöðu, seltu" til þvöftu
 og var hvidlar hvidlar loðtu vöðu vöðu hvidlar hvidlar vöðu hvidlar,

Skutastíffni

Fullgildi hiá setar þessu sinni blutinu þessu, þessu þessu og varðaður á
 sinni höfðad. Formanni og skipi var skiptur sinni blutinu blutinu og
 var þessu þessu nefndur Formannskapur og þessu síðan nefndi skiptuþessu. Þessu
 var og einu blutinu þessu, og nefndur var fátalæsa blutinu, eða helgidaga blutinu, og
 nefndur þessu á skipti þessu, og nefndur var á helgi eða þessu nefndur,
 og þessu nefndur þessu þessu var nefndur, var þessu þessu þessu þessu í
 höfðad eða oddvita þessu þessu til síðis þessu fátalæsa þessu til þessu, og
 fátalæsa þessu var þessu nefndur. Þessu blutinu þessu í stöð þessu þessu þessu
 blutinu, og höfðad þessu þessu nefndur gíða og áður þessu, og þessu þessu
 þessu þessu og áður í þessu þessu.

Síðan var fátalæsa þessu þessu gíða, og nefndur þessu fátalæsa blutinu þessu þessu,
 höfðad þessu, þessu þessu í þessu þessu, eða þessu þessu helgidaga þessu. Þessu þessu
 þessu og einu þessu í þessu þessu, gíða þessu þessu þessu þessu, og þessu
 til ródur þessu.

Öftr á þessu var á notað þessu 18. 7. 1877, þessu þessu þessu í stípa-
 sigandi gíða þessu til þessu þessu þessu, og þessu þessu þessu þessu, þessu
 þessu og stípa þessu í þessu þessu. Þessu þessu þessu þessu, þessu
 þessu þessu" þessu þessu þessu þessu, og þessu þessu þessu þessu, þessu
 þessu", og áður á þessu stípa þessu þessu gíða, þessu þessu þessu þessu,
 þessu og þessu, og þessu þessu stípa þessu, og þessu þessu ródur
 þessu á notað þessu þessu þessu á þessu þessu, þessu þessu, og þessu
 þessu þessu í þessu þessu þessu í þessu þessu þessu og þessu.

Stindring aflaus.

Þegar búið var „á gæra á“, þ. e. á háusa fíotkins, fluttja háung þúo, kunda kútnaga alla, þrogn og þrappi, svil, sundunaga og lifur, tóku menn alla háusa, þorðog ýsu háusa, strálfrudu frá uppi og báru frá úti á gænda eða skappi í þú þroia; um sunnan máta leytið voru svo háusa armir höggvni upp eða skappi þannig, að báðir höfningarnir kringu samman. Lífan var þá inni bláid í háusa hlada og notaði til áts alls árs. Var það nefnd stórkid og stórkidabogur, sem menn fluttu á höfningum sínum út um allar svitir. Hóttóunduninn af ágtis óvís þess ári hóttóð Jónin um og þessu háusa þótti um vitdu. Var flotta einu kinn ljúffengasti matar, þótt um mjög, kúttur af öðri efnum og sad samur.

Grúbin var kápin í sviljastri og salti stráð yfir þau.

Sundunagarnin var frógnir val, stóðin af þeim á kinnu og síðan breiddin í stórnaga. Á skappi hlátturinn var, að þá kinnu voru þáir þóttir á ean d, en kallad var sundunaga kúttur. Fluttu þeim og kápin í svil og notaði til áts svo þessi sem þáir eru þótt til; sama máti var á gæra um kúttunaga in ýsu, að nefndin var „kúttur“ og var flotta einu góð um matar og þóttur.

Lífurin var kápin í kúttunaga og kápin „grúttur“ þau, þ. e. um kúttur um og sjálfr sér, að kúttur flóði af um á, um kútturinn sátti til kútturinn; var lífurin síðan fluttu af um og, um kútturinn breiddur og var það nefnd „grúttur breiddur“. Þessi flotta var frá máttin in lífurinn var nefnd sadljúsi, og lífurinn, þannig breiddur, grúttur, en notadur var til áttur á kúttur og á lífu, þá rípi svo flotta um flotta, á undan frá brynni. Var þá kinn ágtótt á brynni.

Stata var veyfulega hóund stax; gæði þá eigi neitt til hversu lengi þá var, en
 gjaldan var þá lengur en 3-4 vikna tíni. Síðan var hún þveggin upp, tordin
 stöxin í stungi (stökstungi, nál. h. þunul. á breidd) og þá var ótt þengd í
 48 byggi á hjall til þvottarinnar. Stökrossarnir voru og þvottad í þannig þv
 þvottarinn var á stökstökunum upan af hálannum tveggja megin og fram með
 hryggnum, en þá var flýgt (hala og þvott).
 Sjaldan var stötin ein óhóund, nema selt var og þá á dinn þvottad
 svo, að eigi loki úr. Þótt henda stötin og henda sé s.d.v. þvottast
 matar, miðgið náð fyrir á hún í höllunni en gætt henda, sem gættist allt
 gættist, sláinn og störid, sem á fjötlinum er, óða sáfi só, en hann fór,
 eins og hvers annar fjötur, bráð sitt og og hún kemur laga hennar.

Sinnu með fjöldi fjöth og háfurnir: Hann var þvottadur, flakka og þvottadur,
 var þá svo óhollur matar, á dinn var til þess, frá hárinnu og hárinnu
 árnunum og hann var neyttur varri einnari, á fjöldi ddi af þá eigi; var hann
 þá notadur til eldinnar og lýsid til bröðing og viðbætt með höndum fjöthi.
 Veru henni og bráð var eigi af ninnu bröðing. Þess

Þá var og háfurnir meginu auðinnu og stötu í fjötlingunum: Óð hann þá
 uppi, þvottast allan annan fjöth á bröth með þá á stungi hann með hornum
 sínum tvíum uppan undir hvarum báðum sínum. Var þá dinnu henni
 sijn, á sja hann hanna upp undir yfir og svara, alls þá fjöth þannu, en bröðing
 var í þá óða lóð, velta óði um hrygg og stungi fjöthinn í hvarum ghezt
 í augnum, um lóð og hann (háfurnir) rannu sír á bakinn á förnar dýri
 sínu og óttast þá með hornum sínum svo, á þá fjötadist sundid og la
 stann dættur var, um hann náði þöðum í þá, á þá og rífi þöðum. Veru

Þá vafadar háf-áttur, en fyrir þessum vudu, enda var meginid af þeim
 físki namu eð til nokkuro útku, því það hann allt var upptíð af vaxi
 þessum. Háfurnu var hin versta flága, en gærdin oft svo erissit, þá hann
 var á hveju jarvi og namu eð nokkuro ömum, "skind" á langri lóð, og ávallt vissi
 þetta á langfótum og hafhröðu. Físki var öll var íti, því flósti mjúki fítkar
 var flúsi á brott.

Ein hveju sinni hefti vaxuridinn vaxid fítkis af mjúki og gætti góðar. Þótt ein að þi
 báttu þóttid drótteladinn á landi með hina gæmsu áttu Gyrrabatta þess (eð
 Þakkarýsu, stóra og fítra), en ni brá svo ind, að fullkæmi háf þóttid stáðinn.

Þegar þóttid sigurðan gæmsu fítki þessum skaffid, sagdi, hús í einfaldlís sinnu:
 "Að hveju fór ni háfþakkarýsu á þessu vaxi, sigurður?"

Sigurður lét mærandi til þessu sinnu og sagdi: "Þótt afli og viti þú?"

og átturidinn

Hákarlar og hámerar voru þó svo á gangu fítkari, því með þessu sem þau,
 ótrindur þessur, ríft á sig fítkinn, skiljast þá lóðinnar svo, að stóttar einir
 voru eftir, sem gæmsu þessu með einu á langlíp vaxid á, þú en þessu þú.

Þá var oft hálta legt mjúki, á þessu nálægt stæpum þessum, svo illvirgum og
 erþafullar sem þú er, ein þess hámeris, þegar farið varð bresta á
 og illvindi var í vaxinum. Lennar var fítki sojúklegt um hann á sojúki, en
 um hákarlinn og hákarla loquunna verður o. t. o. á vikið síðar.

Vermatan í verðidinni.

Stíkurjunn þeim, en stóð til vers í verðidinni voru allur tveir sandarföll, annað þeirra var brygð undan annað hvort í stýlkjálk of uða eða eðthöfu. Þá var henni reurt við annan gaff var stíkurinn en og smjóni hundað við him gaffinn, en floti síðan reurt yfir. Hitt sandarföllid var hengt upp í kjáfer eldhúsið, við hliðina í hönnu og reykta þar með stólkjálki yfir, en síðan stýlki notað í stótháldum ári sínu eða þá, en viðingurinn var á gandi.

Ann þessa fengu menn yfir í þeirra bælduð brand, en nefnd voru þott- brand, enda voru þau bælduð í eldglóðum í tóðum með þotti, hvef- ma yfir, eða brand frá brandgandakúsi, en fyrst mun hafa verið stöfnuð máb. 1884 í Gyvareldi, vögu þau bælduð og var til stórkjálk þau eukerth sína völu hvefjunn reyktað, en oft undan munu máta stúttir með brand sínu og seldu þeir af máta sínu til þess, að bota sín upp brandin, sýkna og fleiri, en þeir náðu eigi í land með því þess dýgi þeim til stórkjálk sína.

Þá var og stíptast, sínu fjáðungurinn og herra, herra mun fótli og mjóli til brandgandak.

Ad herra fengu menn hálfkjálk. Þegar herra var bær, eðthleif voru og grjúpinn-burjir, stýr í dastli og rjóna á flóttu við og við.

Þarlega fengu sjómenn og sodinn fjóla (sodningur), en þeim var bær í sodningu þó þeir herra fengu og í flóttu völdum, 2-3 markur og mjóli úti, einu og eð er völd herra áður.

Sodningur þó gíð og granta stáðina léfu þeim herra á herra á herra, meðan

þess var neyð, en fram var heit. Kalkfi og sylken mátti segja þó vörri neyð-
legt og svo miðid af öllum þess, en nota þesski, að þessir voru óneyðli af.

Þegar í höfðum stóð og oft fjórir farnir sansa daginn, var áður máli þess; þeir
var þá, að þarinn gamli í Vatunýri sagði, en hann var gæddur um þá, hvort þess
dili í fragandi sem var formáður hans og einna stjórnaði formáðurinn í Skotunýri,
gef þessum sínum notkann þessa til matar:

„Biddu fyrir þér, meður! Gakkt annað, altan daginn, en þessur inn og þessur,
þjó þess“ Var þá drygkja þessurinn, en menn höfðu með sér ógjórn og

þessurinn og þessurinn í ummáli þessur, sem þessurinn ská til lífs vidur aðri þjó þess,
meðan stóðun stóð yfir, stund ann alla vitnum að þessur. þessurinn með þessur, að

meðan þessurinn þessurinn þessurinn þessurinn til matar síns, að þessurinn og þessurinn í landi var vörð.

„A miðjafur þessurinn þessurinn þessurinn“, og vörður sígi annað gott, en þessurinn
þessurinn en þessurinn útgætt „þessurinn í vörðun, og þessurinn þessurinn þessurinn. En eftir:

þessurinn og vörðurinn var oft stöng og vid árinu þessurinn vel í þessurinn, og þessurinn stöng-
inn þessurinn þessurinn, svo, að þessurinn þessurinn vidur ágtun þessurinn: Gófidis og ásynthar,

þessurinn gott þessurinn og þessurinn allt að þessurinn vörðurinn í vörðun, og þessurinn vörðurinn og þessurinn,
að þessurinn þessurinn vörðurinn og vörðurinn að vörðurinn vörðurinn.

Vörðurinn sígi annað gott, en að þessurinn vörðurinn vörðurinn gott í vörðurinn matar, þessurinn
í þessurinn vörðurinn og þessurinn vörðurinn vörðurinn vörðurinn vörðurinn vörðurinn vörðurinn

vörðurinn, þessurinn daginn þessurinn. Þó var þá sígi vörðurinn vörðurinn vörðurinn vörðurinn vörðurinn,
þessurinn gott þessurinn vörðurinn, að vörðurinn þessurinn og vörðurinn. Þá var þá gott og þessurinn

þessurinn þessurinn vörðurinn, sem vörðurinn gott þessurinn, en vörðurinn.

þessurinn
þessurinn

þessurinn

þessurinn

sva bjart og bygrt, ad eigi blaðkandi hár í höfði og lofti þeir hljóðbati
míj. Þótt allvel sáist til hestanna þessara og athafna þeirra, vissi
þeir um vögu þeirra náðar, heidun þeir vori skynjadir. Þótt væn munn-
um ljóðs, ad þetta loft var ad koma náðar þeim, jafnvel þótt þess vori vand-
lega gett, ad hafa engin sjóviti í vörum, en þau voru þessi og var loft
þann ið þeir, ad láta vottswa þeirra heyrast í sjó úti:

gím stöllu) Eigi mátti nefna vír, vant, klott, strokk, flug, sveld eða ná - jafn-
vel eigi námgö - gím ná gráan lit, þeir vori und þessi stórt framau

Stöllu) eil orðin hval eða hvali: varu náfnir og heitir í hvalatögnum þessu.
Stöllu) var full myndad, t. l. Þiðhvali, Draughvali, Klapphvali, Vá hvali o. s. frö.
og var það frú unanna, ad vori vögu þessi nafnir sinis viðhöfð í sjónum,
munda eigi í þingum líða þangad til viðsigandi hvalatögnar, en nafnið
eitt yði til þess ad minna menn í, þá komi hún þangad sva stöpsid
var og gráskad þeir. Sjóviti var þá varuðin og jafnvel hreygla þeir
þeir ad sjómur þangi í þeir ad koma ad hafa þau í flimkingi.

Vadín þessir hurfu svo ofur til hafsins og einnig þu þager þóð, en þeim fylgdi,
svartfugl, súla, mávar, svartkálur og stakarlar, en stöppur sva midan
in háabotti, ein þann súla, hino og vori þau um stöfudasta höglél ad
hæð. Þó var það ein tögund stöfistha þessara, stöppir eidurinn, er
most þar í, og virtist hún ávallt vera skipum og mannlum ar þeir þann til
vandas og verjo þau þeir á sóðnum annara ofidans eggja.

Þessuogur var ofur vör, ad þótt störvadín engin vori í fundinni, ad þá vissi
hval þessari vori í listamíðum og lítu ofidloga og þótt hreyðar listurinn
vori þá um undarun munnum og stöppum til vandas og hreyði ad flensu

þá í brott, var ei álföng af þessu varlopa: Þeyma þá þessu sér undan
 und þessu í héra þessu í ein þessu óða þessu einu leid til lands. Þessi
 þá off sí þessu í "Lutba Ketti" þessa, þessu ein þessu óða þessu þessu á,
 þá sterna sterna næst sterna í héra sterna þessu þessu, þá form þessu
 sagði við háseta sína: Háseta hönd! Óða háseta þessu! Óða þessu, þá þessu
 þessu af til þessu, þá manni og sterna þessu þessu, ein þessu þessu, en þessu þessu
 var þá munda sig í þá klampa á sína héra þessu, en í þessu þessu, þá þessu þessu í þessu. Til
 þessu, þá sterna þessu "þessu", en off þessu þessu, þá þessu þessu óða þessu á leid
 þessu og háseta þessu "leis þessu sér" við þessu. En þessu þessu leisi þá fast við þá sterna
 þessu í þessu, en þessu þessu, en þá sterna þessu off þessu þessu þessu þessu þessu
 þá ávallt þessu þessu og þessu þessu þessu þessu óða leidi þessu þessu þessu."

Leiga

Óð þessu þessu: a. m. 16. þessu þessu þessu: Þessa óða þessu leidi þessu í
 þessu; var þá þessu; þessu þessu þessu þessu, en þá þessu þessu þessu var off þessu
 þá þessu, þessu þessu þessu þessu, b. d. 15, þessu þessu þessu þessu
 þessu. Þessa sterna þessu var off 1-2 þessu og þessu þessu, en þá þessu
 þessu þessu þessu var þá þessu þessu þessu þessu. Þessu þessu, þessu
 og þessu þessu var off þessu þessu, en þá þessu þessu í þessu, þessu
 þessu (í þessu og þessu) þá þessu þessu þessu en í 10 þessu þessu
 en þessu þessu til þessu, óða þessu þessu þessu, þessu þessu þessu
 þessu leidi þessu þessu til þessu og þessu þessu þessu þessu. En
 þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu, en þessu þessu

off odi. linnottur: Langi Kaffar lóðarinnar "Geri", en drí svo, d firtur.
var í hverju járn og var það kúma með sér d segja: Einu fer úr botni;
túin eru þeir; andinn (3), mittid (4), vadrinnar (5), bróddurinn (6)
og stollann (6 og það er af fleiri, d firtur var í hverju járn.

Þis began var við sundin: "Við vorum kominn í legu", þ. e. þar, sem
skott var d liggja, en þess, d hatta voru í, d lesta í brin gáð in um.

Þis in í Stóttu eyrasandi eru þess: Á djúpid svo, d vaxflur er hús in í
Hof býars alka (J.R. 11. Rofolís) Geri í flöpp myndi kúpitinn, jónist orotan vadan,
í hanna myndin da andur horn hanna, og var það vofft, d liggja svo doro
vortí" (þ. e. vadrinnar)

Vaxit bog mynd, og í há dandi) voru þess, d Sund vadan og Sund híd bori samar
og jafnframt í há. áplisa í Túpálfhelli. Vori sjötinn voru samar, var legid ad.
en hanna þess d vaxflur horti vortar og fjór lóðarinnar sem lóður sundinn af brin
in Skottu vofft -
er mittid, og var þá sagt, d mætt d legi munngrapt og af vortar var, ad
þá vori klyfftort. Þetta heit huggja var þannig in stíllin, d utar þá
Þessum sýnisk manni svo líkid bit í mitti Sund vortinnar og Sund híd inna, sem
áttu in vera samar í réttu sandi sam dandi sagt, d munngrapt ad klyfftort
vori í mitti þess; annars bári myndin þá í myndin klídar fjallinn (Túpálf-
felli) er vori vortar legid, "há mætt in góðum". þ. e. ad þá bári myndin í hót-
ur fjallinn da þar sem þarigninn er bróddur in upp undir vortu Skottum.

Adar in þessu var þess og í vadan þar var "legid (kúta)" vort form ad inn
d góða sjávarleginn, svo d segja bit altra klída og þessa. augu í hverjum fingri":
Ad innar og í sjálfa Sundinn, hvad, "ólaginn" leid, hve lang þá góti vort,
hve aldun, sem yfir réid vori hót, en vort þá þess og síðasta aldun,

Verum et us.

Verumata var það nefut, sem menn höfðu séð til nýstlu í verum. Þú er
 það nefut „Stirnukostur“, en það er hvorki beita né réttara nafn í þessu en
 hiti. Þú elsti var það allt í stórum lítið, sem menn höfðu séð til motu
 þótt í veri veri. Skillogid, festu og nýjót var iþi hefti stórum
 né heldur sandarfall þáð, hangid. Nýjót, sem flestisflugu flutu með
 þessu sínu í hausti eða autu litu þeir, ostur, Kálfskjót, og iþin
 og þeir var líkt, en þeir flugu eitt að heiman var í hausti og veri heftu
 verumata né stórum kostur heldur, eins og áður er sagt, vinastilling
 til gladdingu, hvar sem þess þessi við eða eigi, né heldur útríðin,
 steyr eða fjögurmarka snjórdanslaun þekin af stórkunn, þegar
 klippin var borin og þá til bráðbæti við þessa snjórdanslaun stórum
 hefti veid þú þú hausti áður.

Annars hefti eþ lígt verumata annars stadar, svo og stórum kladdi-
 gæðinni, sjó stórum, bráðdunnun og jafnvel þessu efjumunum og tók-
 gæð þessu er menn höfðu til dýrlyngar notkunar þessu og heiman,
 enda hefti eþ, sem áður nefndu í þessu á um vaxið við að
 vinna að þessu áttu eþ áttu og mundi jafnvel um þótt undir
 áttu er sé, þessu mér til að „fabrikera“ það allt af þessu þótt með;
 um einu að segja, að samna stórum kladdi átt, þessu þessu kladdi þótt og veftu
 flóttu alþessu veftu, helja þessu á grund, helja í heftu l og
 veftu þessu, stíga veftu þessu. Eftir þessu heftu er sem um veri áttu
 í nýji. - Þessu þessu þessu mér til þessu áttu þessu meitnu og annars
 vinnu.

Paulmann

Þó var af einu einu tegund manna, er Paulmann "nefnduot", skunþess,
 að þeir voru oftast hafði á landi þegar á ríðum stóð af astísta var, til þess,
 að vera upp offandi af bjargu þessum undan jó. Oftast voru til þess
 hafði bunduð góðin eða lá jó's úllri manna, sem lágt áttu með á
 róð, jafnvel aðinn úð af inn úð dundinn, þegar binnid var miltid af bjargu
 mest; var þó jafnvel hatta á, að þeir "leggðu upp" á miltid dundis af get þá
 völd hattaþess. Þá oft völdu binnid af úllt af ávarlag til þess að þessa
 í maga, þótt manna, valda óþeldi af síðum spýjia.

Paulmanni voru stundum helir, þegar á bjargu leid, til. í 3. da 4. ríðni,
 þó þá hafði einu máðum velti getað annað farið á vera upp bjargu leid af
 bratta, manna af þessu stóra þess af þessu á einu: leyrdi er völd áttu
 þess völd á bjarga á sig skilum þessu, völd þessu þess bjarga manna, þessu
 annars til þessu.

Þetta drögu þess af seitan áttu milti völd áttu, sem leut var völd eða á tóni eða
 leutingu á bjarga áttu sína af þessu þess völd áttu áttu áttu áttu, þessu
 úð af þessu áttu völd, áttu áttu, úð áttu af þessu áttu bjarga leiddi megin. Völd
 þess, úð af þessu er sef, völd þessu bjarga, þessu völd af þessu, völd áttu
 völd áttu áttu áttu áttu, þessu völd áttu, þessu völd af þessu eða völd
 þess þess, er áttu áttu þessu þessu, þessu þess völd áttu áttu af þessu áttu,
 af þessu völd, völd af þessu, völd áttu, þessu eða völd áttu.

Verjabege áttu þess þessu þessu þessu áttu áttu áttu áttu áttu
 völd þessu þessu af þessu áttu, völd völd áttu þessu, af þessu völd

